Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:	Ἐξωτερικοῦ:
Ἐτησία. . . . δρ. 8,—	Ἐτησία φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος. . » 4,50	Ἑξάμηνος » » 6,50
Τρίμηνος. . . » 2,50	Τρίμηνος » » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α΄ καὶ Β΄ περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β΄.—Τόμος 15ος | *Ἐν Ἀθήναις, 12 Ἀπριλίου 1908* | *Ἔτος 30ὸν.—Ἀριθ. 20*

ΔΙΑ ΝΑ ΓΙΝΗ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

(ΡΩΣΣΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ, ΥΠΟ Β. ΝΙΕΜΕΡΟΒΙΤΣ-ΔΑΝΤΣΕΝΚΟ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ΄. (Συνέχεια)

Καθόλου δύσκολον! Ἔπρεπε μόνον νὰ πάρῃ μαζί του ψωμὶ διὰ μερικὰς ἡμέρας —ἕνα σακκοῦλι γεμᾶτο.

Ὁ Σάσας κατέβη ἀπὸ τὸ δένδρον, ἐσφύριξε τοῦ Κολοβοῦ καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ σπίτι.

Ἐπεινοῦσεν, ἀλλὰ τώρα ἤξευρεν ὅτι δὲν πεθαίνει κανεὶς ἀπὸ πεῖνα μέσα εἰς ἕνα δάσος. Καθὼς ἐπήγαινε, παρετήρει τὰ δένδρα. Ἔξαφνα διέκρινε μίαν πυρρότριχα φουντωτὴν οὐρὰν ἐξέχουσαν ἀπὸ τὴν τρύπαν ἑνὸς δένδρου.

— Αὐτὸ μοῦ ἐχρειάζετο, εἶπε. Κρῖμα, Κολοβέ, νὰ μὴν τρῶς φουντούκια, γιὰ νὰ τὰ μοιρασθοῦμε. Οἱ σκίουροι ἔχουν ἀποθῆκες γεμάτες. Νὰ μιὰ φωλιὰ σκιούρου· ἂς τὴν λεηλατήσωμε!

— Κ' ἐμᾶς, μᾶς δέρνουν ὅταν κλέβουμε! ἐσυλλογίσθη ὁ Κολοβός. Εἶνε δίκαιον αὐτό; Ὁ ἄνθρωπος ὅλα τὰ θέλει δικά του. Τρέφεται εἰς βάρος τῶν ζῴων. Γοῦνες, δέρματα, πτερά, κρέατα, τοῦ τὰ δίδουν τὰ ζῷα. Ὅλα ἐργάζονται δι' αὐτόν, ὡς καὶ ἡ μέλισσα, ὡς καὶ ὁ μεταξοσκώληξ. Καὶ ὅμως, ὅταν ἕνα πτωχὸ σκυλὶ κάμῃ τὸ χιλιοστὸν ἀφ' ὁ,τι κάμνει ὁ ἄνθρωπος, — τὸ λέγουν κλέπτη καὶ τὸ δέρνουν!

Ὁ Σάσας ἐσταμάτησε παρὰ τὴν ρίζαν τοῦ δένδρου καὶ ἤρχισε νὰναρριχᾶται. Μετ' ὀλίγον ἔφθασε τὴν τρύπαν. Τί μαύρη ποῦ ἦτο! Κάτι ἐκινεῖτο μέσα, ἀλλ' ἔξαφνα ὁ κρότος ἔπαυσε. Προφανῶς ὁ σκίουρος ἀντελήφθη τὴν παρουσίαν τοῦ ἐχθροῦ καὶ ἤθελε νὰ κρυφθῇ. Ὁ Σάσας ὅμως, ὁ ὁποῖος ἤξευρε καλὰ τὰ δόντια τῶν μικρῶν αὐτῶν τρωκτικῶν, ἔχοψε ἕνα κλαδὶ καὶ τὸ ἔχωσε μέσα εἰς τὴν τρύπαν. Ὁ σκίουρος ἐκινήθη καὶ πάλιν· ἐπήγαινεν ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἀλλὰ τὸ κλαδὶ τὸν ἀκολουθοῦσε παντοῦ. Τέλος μία πυρρόχρους σφαῖρα ἐξώρμησεν ἀπὸ τὴν τρύπαν καὶ ἀνερριχήθη εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ δένδρου. Τότε μόνον ὁ Σάσας ἔχωσεν εἰς τὴν τρύπαν τὸ χέρι του.

— Ὤ, ἐδῶ εἶνε θησαυρός!... Εὐχαριστῶ πολύ, κύριε σκίουρε!

Ὁ σκίουρος ἔκαμεν ἀκόμη ἕνα πήδημα, καὶ καθήσας εἰς τὰ πισινὰ πόδια, ἔξυσε μὲ τὰ ἐμπροσθινὰ τὴν μύτην του.

Ὁ Σάσας ἔβγαλε μίαν φούχταν λεπτοκάρυα καὶ τὰ ἔρριψεν εἰς τὴν τσέπην του, ἔπειτα ἐπῆρεν ἄλλα, καὶ ἄλλα.

— Θὰ σοῦ ἀφίσω ὀλίγα καὶ σένα, μὴ φοβᾶσαι! ἐφώναξε πρὸς τὸν σκίουρον. Τώρα, χαῖρε! Ὅταν θὰ φύγω γιὰ τὴν πατρίδα, θὰ ξαναπεράσω ἀπὸ ἐδῶ. Φρόντισε, σὲ παρακαλῶ, νὰ μοῦ ἔχῃς ἄφθονα φουντούκια, νὰ πάρω γιὰ τὸ ταξεῖδι!

Κατέβη καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του, σπάζων ὁλονὲν καὶ τρώγων.

Εἰς τὸ χωρίον τὸν ἐπερίμεναν διὰ τὸ πρόγευμα.

— Ἄργησες νὰ γυρίσῃς!

— Μὰ ἐπῆγα πολὺ μακρυά.

— Τρέχα σήμερα καὶ διασκέδαζε. Ἀπὸ αὔριο ἀρχίζει δουλειά. Ὁ γείτονάς μας μᾶς ἐπροσκάλεσε ὅλους νὰ πᾶμε νὰ τὸν βοηθήσουμε ποῦ θὰ σκαλίσῃ τὸ κτῆμά του.

— Θὰ τρῶμε καλὰ ἐκεῖ κάτω! ἔλεγεν ὁ φαγᾶς Βάσκας κατενθουσιασμένος.

— Ποῦ καλέ;

— Πέρα, στὴν ἄκρη τοῦ δάσους. Ὁ γείτονας πέρσυ ἔκοψε τὰ δένδρα. Τώρα πρέπει νὰ βγάλῃ τὰ κούτσουρα καὶ τὶς ρίζες. Μεθαύριο θὰ ὀργώσῃ καὶ θὰ σπείρῃ, καὶ καθὼς θὰ εἶνε καινούργια ἡ γῆ, θάχῃ μεγάλη ἐσοδειά.

— Καὶ τώρα, Βάσκα, ποῦ πηγαίνεις;

— Νὰ μαζέψω μανιτάρια γιὰ τὴ Μελανία.

— Ἔρχομαι κ' ἐγώ.

— Νὰ πάρουμε καὶ τὸ Σαμσόνκα;

— Δὲν κάνει.

— Γιατί;

«Μπράβο, παιδιά! Ἔ, Ἀλέξανδρε Ἀλεξανδρόβιτς, ἔγινες τώρα πιὰ σωστὸς χωριάτης!...» (Σελ. 155, στ. β΄.)

— Ἔχω τὸ σκοπό μου.

Ὁ Βάσκας ἀπόρησε πολύ, τί νὰ ἦτο τάχα αὐτὸς ὁ «σκοπός»;

— Ἔχεις φουντούκια;

— Ναί, πάρε' τὰ βρῆκα στὴ φωλιὰ ἑνὸς σκιούρου.

— Ποῦ;

— Ἐσημάδεψα τὸ δένδρο γιὰ νὰ μὴ τὸ χάσω.

— Θὰ μοῦ τὸ δείξῃς καὶ μένα;

— Ἐννοεῖται. Πᾶμε τώρα οἱ δυό μας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'.

Ὁ Σάσας συμβουλεύεται τὸν Βάσκαν.

Ὁ Σάσας καὶ ὁ Βάσκας ἐπῆραν καλάθια καὶ ἐπῆγαν εἰς τὸ δάσος.

— Ξέρεις, μοῦ ἦλθε μιὰ ἰδέα, εἶπεν ὁ πρῶτος.

— Σὰν τί ἰδέα; ἠρώτησεν ὁ ἄλλος μὲ προσποιητὴν ἀδιαφορίαν.

— Θὰ σοῦ τὴν 'πῶ... ἀλλὰ νὰ μή με προδώσῃς.

— Τί δηλαδή;

— Νά, νὰ μὴν πῇς σὲ κανένα τίποτε.

— Καὶ γιατὶ νὰ μὴν 'πῶ;

— Γιατὶ δὲν κάνει.

— Ἔ, ἀφοῦ δὲν κάνει, δὲν θὰ 'πῶ τίποτε.

— Ὀρκίσου.

— Τὸ ὀρκίζομαι.

— Ξέρεις, Βάσκα, θὰ φύγω.

— Θὰ φύγῃς;

— Ναί.

Ὁ Βάσκας ἄφισε κάτω τὸ καλάθι του.

— Θὰ φύγῃς; Καὶ ποῦ θὰ πᾷς;

— Στὸ σπίτι, στὴ μαμμά... Ἐδῶ στενοχωριέμαι.

— Ἀλήθεια... στὸ σπίτι σεῖς περνᾶτε καλά. Τρῶτε ὅσο θέλετε καὶ ὅ,τι θέλετε... Ἔχεις δίκηο... κ' ἐγὼ στὴ θέσι σου θὰ ἔφευγα.

— Τότε λοιπόν... ἔρχεσαι μαζί μου;

— Ποῦ;

— Στὸ σπίτι μου.

— Ἄ... ὅσο γι' αὐτό... πρέπει ἀκόμα νὰ σκεφθῶ...

— Τί νὰ σκεφθῇς;

— Ἐγὼ ἐδῶ περνῶ καλά. Ὁ Πάρφιν Σίλιτς δὲν μαλώνει. Ἡ Μελανία εἶνε καλή. Εἶδες πόσα μᾶς ἔβαλε τώρα νὰ φᾶμε; Καὶ γιὰ τὸ βράδυ θὰ κάμῃ ψαρόσουπα.

— Ἀλήθεια, στὸ σπίτι σου δὲν ἦσουν καλλίτερα.

— Ἐμεῖς, βλέπεις, εἴμεθα πτωχοί.

— Ἔχεις συγγενεῖς;

— Ἕνα θεῖο... μὲ τὴ διαφορὰ ὅμως ποῦ δὲν ὑπάρχει βέργα, ποῦ νὰ μὴ μοῦ τὴν ἔσπασε στὴ ράχη μου!

— Σὲ παίρνω ἐγὼ στὸ σπίτι μου.

— Γιὰ ὑπηρέτη;

— Ναί.

— Δὲν θέλω νὰ εἶμαι ἐγὼ ὑπηρέτης σου. Ἐδῶ, βλέπεις, εἶμαι ὅμοιος σου. Ἔπειτα ἐγὼ ἐργάζομαι, δὲν ἔχω ἀνάγκη νὰ 'μπῶ ὑπηρέτης. Οὔτε σακάτης εἶμαι, οὔτε ἄρρωστος. Ὄχι, ὄχι, ἂν θὲς νὰ φύγῃς, φύγε' ἐγὼ θὰ μείνω ἐδῶ ποῦ εἶμαι.

— Ὥστε μ' ἀφίνεις ἐμένα;

Ὁ Βάσκας ἠσθάνθη ἐντροπήν.

— Δηλαδή... θέλω νὰ 'πῶ... δὲν θέλω νὰ δυσαρεστήσω τὴ Μελανία... νὰ τῆς φανῶ ἀχάριστος...

— Γιατὶ ἀχάριστος;

— Μὰ γιὰ πές μου. Ἡ Μελανία μοῦ ἔρραψε δυὸ πουκάμισα;

— Ναί.

— Ἀπὸ διάνα, μὲ κουκκίδες κόκκινες;

— Ἔπειτα;

— Δὲ μοῦρραψε κ' ἕνα παντελόνι, ἀπὸ δίμιτο κρουστό;

— Ναί.

— Ἔ, μπορῶ λοιπὸν νὰ τὴν ἀφίσω καὶ νὰ φύγω, χωρὶς νὰ φανῶ ἀχάριστος σὰν φεῖδι;

— Μὰ τῆς ἐδούλεψες ἀρκετά.

— Δὲ βαρυέσαι! Ἡ δουλειὰ ἡ δική μου εἶνε γιὰ τὸν τύπο. Δὲν τὴν χρειάζουνται. Καὶ χωρὶς ἐμένα θὰ ζοῦσαν. Ἔπειτα ὁ Πάρφιν μοῦ ἔταξε παπούτσια γιὰ τὸν χειμῶνα καὶ γοῦνα... γοῦνα, ἀκοῦς;

— Τότε λοιπὸν θὰ φύγω μόνος μου.

— Ἀμὴ οἱ λύκοι;

— Δὲν τοὺς φοβᾶμαι. Θὰ πηγαίνω ἀπὸ σπίτι σὲ σπίτι. Θυμᾶμαι τὸ δρόμο.. Ἔ, ἀφοῦ μὲ ἀφίνεις ἐσύ!... Ὅλο τὸν καιρὸ ἤμεθα μαζί.

Ἡ καρδιὰ τοῦ Βάσκα συνεσφίχθη. Ἀλήθεια, πάντοτε ἦσαν μαζί, ἀχώριστοι...

— Μὰ γιατί, γιατὶ θέλεις νὰ φύγῃς; Δὲν εἶνε ἀνοησία;

— Ἂν μείνω ἐδῶ, θὰ πεθάνω.

— Καὶ δὲν κυττάζεις τὰ μοῦτρα σου στὸν καθρέφτη; Γιὰ θάνατο εἶσαι, μὰ τὸ ναί!

— Θέλω τὴ μητέρα μου.

— Κ' ἐγὼ θέλω τὴ Μελανία. Ἔ, ἂν ἡ Μελανία...

— Τί;

— Ἂν ἔφευγε κι' αὐτὴ μαζί μας...

Καὶ ἔξαφνα, ὡς νὰ συνησθάνθη τί ἀνοησίαν εἶπε, ὁ Βάσκας τὰ ἔβαλε μὲ τὸν Σάσαν:

— Γιατὶ μὲ κάνεις ἔτσι; Γιατὶ μοῦ σχίζεις τὴν καρδιά;... Νομίζεις πῶς μοῦ εἶνε εὔκολο νὰ σάρισω νὰ φύγῃς... Καλλίτερα νὰ μ' ἐκτυποῦσες παρὰ ποῦ μοῦ λὲς τέτοια πράγματα. Νά, θὰ ψοφήσῃς στὴ στέκπα σὰν σκουλῆκι!

Ὁ Βάσκας ἐπέταξε τὸ καλάθι του, ἔπεσε κάτω καὶ αὐτός, καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ.

— Μὰ γιατὶ κάνεις ἔτσι;

— Γιατὶ εἶσαι σκληρός, κανένα δὲν λυπᾶσαι!

— Τί ἀνόητος ποῦ εἶσαι, Βάσκα! Δὲν ἐννοεῖς λοιπὸν ὅτι θέλω νὰ πάγω στὴ μητέρα μου;... Ἀλήθεια... ἐσὺ δὲν ἔχεις μητέρα.

— Νομίζεις λοιπὸν πῶς ὁ θεῖος σου σ' ἔφερε ἐδῶ χωρὶς τὴν ἄδειά της;

— Ἀδιάφορο. Νομίζεις ὅτι τώρα δὲν θὰ λυπᾶται ποῦ δὲν μὲ βλέπει;

— Ποιὸς ξέρει! Μὲ τὴ ζωὴ ποῦ κάνει, μὲ τὰ καλὰ ποῦ τρώγει, μπορεῖ καὶ νὰ μὴ λυπᾶται.

— Τί λές! Ἐγὼ εἶμαι βέβαιος πῶς κλαίει νύκτα-μέρα.

— Καὶ δὲν τρώγει καθόλου;

— Οὔφ, καϋμένε! ὅλο τὸ φαΐ συλλογίζεσαι!... Τίποτε δὲν καταλαβαίνεις!

Ὁ Βάσκας ἐσηκώθη, ἐσκούπισε τὰ μάτια του μὲ τὸ χέρι, κ' ἐπῆρε τὸ καλάθι. Ἐπερπάτησαν ὀλίγον σιωπηλοί. Καὶ ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸ ποτάμι, ὁ Βάσκας ἐκάθησεν εἰς τὴν ὄχθην καὶ ἤρχισε νὰ λέγῃ μελαγχολικῶς:

— Νομίζεις ὅτι πάντα μὲ τὸ θεῖο μου ζοῦσα; Εἶχα κ' ἐγώ, μιὰ φορά, μητέρα. Ἄ, εἶνε ὡραῖο νὰ ἔχῃ κανεὶς μητέρα!...

Ὁ Σάσας τὸν ἤκουε, κυττάζων τὸ νερόν, τὸ ὁποῖον ἐσπινθηροβολοῦσε.

— Πολλὲς φορὲς τὴ νύκτα ξυπνοῦσα καὶ τὴν εὕρισκα κοντά μου... καὶ μοῦ ἐχάϊδευε τὰ μαλλιά... Ἄ, τί τρυφερὰ ποῦ εἶνε τὰ χέρια τῆς μάνας! Τὰ καλλίτερα πράγματα αὐτὴ μοῦ τὰ ἔδινε. Καὶ ποτὲ δὲν μ' ἐμάλωνε, ποτὲ δὲν μ' ἐκτυποῦσε. Μ' ἔλεγε «πουλί της...» Μοῦ ἔλεγε τόσω γλυκὰ λόγια, ποῦ καὶ τώρα καμμιὰ φορά, τὴ νύκτα, τὰ θυμᾶμαι κ' εὐχαριστιέμαι... Ἔπειτα, ἅμα πέθανε καὶ τὴν ἔθαψαν, ὁ θεῖος μοῦ εἶπε: «Ἔχε τὸ νοῦ σου τώρα, γιατὶ σοῦ σπάζω τὸ κεφάλι!» Ὅλα ἄλλαξαν ἀπὸ τότε. Πᾶνε καὶ τὰ ὡραῖα πράγματα καὶ τὰ γλυκὰ λόγια. Ἔτρωγα ξύλο!... Μοῦ τραβοῦσε τὰ μαλλιά, μ' ἔβριζε... Γιατὶ ἡ Μελανία δὲν μὲ βρίζει; Ὄχι, ἀδελφέ, δὲν μπορῶ νὰ φύγω ἀπὸ ἐδῶ. Ἐσένα σὲ περιμένει ἐκεῖ ὡραία ζωή. Ἐμένα ὅμως; Τί, νὰ γίνω ὑπηρέτης; Κάθε ἄλλο καλλίτερα παρ' αὐτό. Θέλω νὰ εἶμαι χωρικός, νὰ ἔχω τὴν καλύβα μου, τὶς ἀγελάδες μου, τὸ ἄλογό μου.

— Ὅπως θέλεις' ἐγὼ θὰ φύγω μόνος μου.

Καὶ τὰ παιδιὰ ἐμελαγχόλησαν πολύ. Καὶ τὰ δύο ἠσθάνοντο ὅτι ἴσως θὰ ἐπεχωρίζοντο διὰ παντός.

Ὁ Κολοῦδος ἐκάθησε ἀνάμεσά των. Καὶ αὐτὸς ἐπίσης ἦτο μελαγχολικός, διότι ὡς πιστὸς καὶ ἀφωσιωμένος σκύλος, ἐννοοῦσε τὴν λύπην τῶν κυρίων του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΔ'.

Εἰς τὸ κτῆμα τοῦ γείτονος.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, ἐξύπνησαν τὰ παιδιὰ ἀπὸ τὰ χαράγματα. Ὅλον τὸ

χωρίον ἐπρόκειτο νὰ ὑπάγῃ νὰ ἐργασθῇ εἰς τὸ κτῆμα τοῦ γείτονος.

Ὁ Πάρφιν ἦτο εἰς τὴν αὐλὴν μὲ τοὺς υἱούς του καὶ ἑτοίμαζαν ἀξίνας καὶ ἄλλα ἐργαλεῖα. Ὁ πρωϊνὸς ἀήρ, τὸν ὁποῖον ὁ ἥλιος δὲν εἶχεν ἀκόμη θερμάνῃ, μὲ τὰς ἀκτῖνάς του, ἔκαμνε τὰ νυσταγμένα ἀκόμη παιδιὰ νὰ ριγοῦν. Ὁ Σάσας εἶχε μεγάλην ὀρεξιν νὰ ξαναποιμηθῇ, ἀλλ' ἦτο ἤδη συνειθισμένος νὰ ὑποχωρῇ εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς κοινῆς ζωῆς, συναισθανόμενος ὅτι ἦτο μέλος τῆς μεγάλης ἐκείνης ἐργατικῆς οἰκογενείας καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ κάμνῃ ὅ,τι ἔκαμναν ὅλοι.

— Θὰ ζεσταθοῦμε πολὺ γρήγορα, ἔλεγαν οἱ ἄνδρες. Ἀκόμη λίγο, καὶ θὰ πετάξουμε ὅλα ὡς τὸ πουκάμισο, καὶ θὰ παρακαλοῦμε τὸν ἀφέντη τὸν Ἥλιο νὰ μᾶς ἐλεήσῃ. Ἐμπρός, ἀδέλφια! Καὶ ὁ Θεὸς βοηθός!

Ἔβγαλαν ὅλοι τὰ καπέλλα των καὶ ἐσταυροκοπήθησαν.

Ἔκλεισαν τὴν θύραν, τὸ σπίτι ἔμεινε ἀδειανόν. Τὰ χέρια τῆς Μελανίας ἐχρειάζοντο ὅσον καὶ τὰ ἀνδρικά. Μακρόθεν ἠκούοντο αἱ φωναὶ τῶν κοριτσιῶν, τὰ ὁποῖα ἐπήγαιναν εἰς τὸν τόπον τῆς γενικῆς συναντήσεως. Ὅλον τὸ χωρίον εἶχε σηκωθῇ εἰς τὸ ποδάρι. Καὶ πρὶν ἀνατείλῃ ὁ ἥλιος, ὅλοι, ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιά, εἶχαν συναθροισθῇ εἰς τὸ κτῆμα.

Ὁ Βάσκας δὲν ἀπεχωρίζετο πλέον τὸν σύντροφόν του. Ὅσον ἠσθάνετο νὰ πλησιάζῃ ἡ ὥρα τοῦ χωρισμοῦ, τόσον ηὔξανεν ἡ συγκίνησίς του καὶ ὁ δισταγμός του. Τῷ ἐφαίνετο ὅτι ἡ καρδία του εἶχε χωρισθῇ εἰς δύο: τὸ ἕνα μέρος ἦτο τῆς Μελανίας, τὸ ἄλλο ἦτο τοῦ Σάσα.

— Τοὐλάχιστον σήμερα, ἐσυλλογίζετο, θὰ ἐργασθοῦμε μαζί. Καὶ ἡ σκέψις αὐτὴ τοῦ ἔδιδεν ὀλίγον θάρρος.

Ὁ Πάρφιν τοὺς ἔδειξε μερικοὺς κορμοὺς δένδρων, τοὺς ὁποίους ἐδιάλεξεν ὥστε νὰ μὴν εἶνε πολὺ ὀγκώδεις. Ἔπρεπε νὰ κόψουν τὰς ἐξωτερικὰς ρίζας καὶ νὰ τὰς ἀποσπάσουν. Οἱ κορμοὶ τότε θὰ ἐξερριζώνοντο τελείως καὶ τὸ ἔδαφος θὰ ἐκαθαρίζετο.

Ὁ Σάσας καὶ ὁ φίλος του ἤρχισαν τὴν ἐργασίαν των μὲ ζῆλον. Ἡ ρίζα ἦτο τόσον σκληρά, ὥστε ἀντηχοῦσεν ὡς χαλυβδίνη ὅταν τὴν ἐκτυποῦσαν μὲ τὸν πέλεκυν.

Ὁ Σάσας δὲν εἶχε κόψῃ καλὰ-καλὰ τὴν πρώτην του ρίζαν, ὅταν ἵδρωσε καὶ ἠναγκάσθη νὰ βγάλῃ τὴν βλούζαν του καὶ νὰ μείνῃ μὲ τὸ ὑποκάμισον.

Ἡ ἐργασία ἐκείνη, μετὰ τὴν ὁλονύκτιον ἀκινησίαν, τοῦ ἔκαμνεν εὐχαρίστησιν. Τὸ σῶμα ἀποζητοῦσε τὴν κίνησιν καὶ τὴν κούρασιν.

Ἡ κεφαλὴ τοῦ Βάσκα ἐφαίνετο ὡς χρυσῆ ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου. Μὲ πόσην δύναμιν κ' ἐπιτηδειότητα κατέφερε τὸν πέλεκύν του! Ἀλλὰ καὶ ὁ Σάσας δὲν ἐπήγαινεν ὀπίσω. Ὁ Πάρφιν τοὺς ἐπλησίασε καὶ εἶπε:

— Μπράβο, παιδιά! Ἔ, Ἀλέξανδρε Ἀλεξάνδροβιτς, ἔγινες τώρα πιὰ σωστὸς χωριάτης!

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

Η ΚΥΡΙΑ ΠΑΣΤΑΚΡΕΜΑ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

ΣΚΗΝΗ Δ'. (Συνέχεια)

ΚΥΡΙΑ ΠΑΣΤΑΚΡΕΜΑ — Μπράβο, παιδιά μου! Τώρα ὅμως νὰ πᾶτε στὸ καλό, γιατὶ εἶσθε ἱκανὰ νὰ μοῦ ἀδειάσετε ὅλο τὸ μαγαζί. Ἐμπρός, 'ντὸ σπιτάκι σας! *[Τὰ παιδιά, κατευχαριστημένα, καταφιλοῦν τὴν κυρίαν Παστακρέμα καὶ ἐξέρχονται διὰ τῆς ἀριστερᾶς θύρας, πηδῶντα καὶ ἀλαλάζοντα.]*

ΚΥΡΙΑ ΠΑΣΤΑΚΡΕΜΑ: — Ἔτσι λοιπὸν ἐγὼ εἰσπράττω πολὺ περισσότερα φιλιὰ παρὰ λεπτά, καθεμέρα. Μὰ νὰ ἰδοῦμε πῶς θὰ τελειώσῃ αὐτὴ ἡ ἱστορία!

ΣΚΗΝΗ Ε'.

ΚΥΡΙΑ ΠΑΣΤΑΚΡΕΜΑ, ΛΙΧΟΥΔΑΚΗΣ

ΛΙΧΟΥΔΑΚΗΣ, *εἰσέρχεται φορτωμένος ἐπιστολάς:* — Κυρία, αὐτὰ μοῦ τὰ ἔδωσε ὁ ταχυδρόμος.

ΚΥΡΙΑ ΠΑΣΤΑΚΡΕΜΑ: — Καλά, παιδί μου. *(Βάζει τὰ γυαλιά της:)* Πώ! γράμματα καὶ γράμματα! *(Ἀναγινώσκει τὰς ἐπικεφαλίδας τῶν φακέλων πρὶν τοὺς ἀνοίξῃ:)* «Γεώργιος Χ. Ἀλευρᾶς. Ἀλευρα χονδρικῶς καὶ λιανικῶς»... Εἶνε ὁ προμηθευτής μου καὶ φεῦ! ὁ πιστωτής μου! *(σείουσα τὴν κεφαλὴν ἐνῷ κυττάζει τὸ γράμμα ἀπ' ἔξω:)* Χμ! ποιὸς ξέρει τί καλὰ μοῦ γράφει πάλι αὐτὸς ὁ κύριος Ἀλευρᾶς!... *(Λαμβάνουσα ἄλλην ἐπιστολήν:)* Ἀδελφοὶ Ζαχαρία... Ζακχάρεις πρώτης ποιότητος»... Χμ!... ἑκατάλαβα. *(Ὡς ἄνω:)* «Πουλόπουλος, Κοτόπουλος καὶ Σα, αὐγοπῶλαι...» Χμ! *(Ὡς ἄνω:)* «Γλυκανισόπουλος, Σιρόπια καὶ ἠδύποτα....» Χμ! ὅλοι οἱ πιστωταί μου!... Τί νὰ μοῦ γράφουν; Ὤ, τὸ μαντεύω, τὸ ἐννοῶ πολὺ καλά!... *(Διστάζουσα:)* Ποιὸ νὰ πρωταναίξω; Τρέμω... *(Ἀποσφραγίζει ἕνα γράμμα καὶ ἀναγινώσκει μὲ τρέμουσαν φωνήν:)* «Κυρίαν Παστακρέμα, ζαχαροπλάστιδα, εἰς Ζαχαρούπολιν... Σᾶς εἰδοποιῶ ὅτι δὲν δύναμαι νὰ ἀναμείνω περισσότερον τὴν ἐξόφλησιν τοῦ λογαριασμοῦ σας. Ἀπὸ σήμερον παύω νὰ σᾶς χορηγῶ ἄλευρα ἐπὶ πιστώσει καὶ ἑτοιμάζομαι νὰ ἐπιδιώξω τὴν εἰσπραξιν τῶν ὀφειλομένων δικαστικῶς.» Ὤ, Θεέ μου!... *(Μὲ αὔξουσαν ταραχὴν ἀποσφραγίζει ἄλλο γράμμα.)* «Κυρία Παστακρέμα, δὲν ἐτηρήσατε τὰς ὑποσχέσεις σας... Δὲν θὰ ἐκπλαγῆτε πιστεύω ἐὰν σᾶς κόπτω ἀπὸ σήμερον τὴν πίστωσιν καὶ ἂν ἑτοιμάζομαι νὰ σᾶς καταδιώξω δικαστικῶς...» Ἄχ, ἀλλοίμονό μου! *(Διατρέχει καὶ τὰ ἄλλα γράμματα, μὲ κινήματα μεγάλης στενοχωρίας:)* Τί νὰ κάμω τώρα;... Τὸ ταμεῖόν μου εἶνε κενόν... Χρεωκοπία!.. Καταστροφή!.. Ἄχ, Λιχουδάκη μου! δυστυχισμένο μου παιδί!..

[Ἐν ᾧ ἡ κυρία του ἐδιάβαζε τὰ γράμματα καὶ ἀπηλπίζετο, ὁ Λιχουδάκης ἐτριψύριζεν ἀδῶ κ' ἐκεῖ, ἄρπαζε κρυφὰ μπομπόνια, ἔχωνε τὰ δάκτυλά του εἰς τὴν κρέμαν καὶ τὰ ἔγλειφε, ἐξεβούλωνε φιάλας σιροπίων, κτλ. κτλ. Καὶ ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ποῦ τὸν ἔκραξεν ἡ κυρία του, μὲ τόσον παθητικὸν ὕφος, ἐκεῖνος ἔπινεν ἀπὸ μίαν φιάλην.]

ΚΥΡΙΑ ΠΑΣΤΑΚΡΕΜΑ, *περιλύπως:* — Ἐδιάλεξες καὶ σὺ τὴν ὥρα δι' ὄργια...

ΛΙΧΟΥΔΑΚΗΣ, *ἀναπηδῶν:* — Δὲν εἶνε ὄργια, κυρία, εἶνε γκροζεΐγ!...

ΚΥΡΙΑ ΠΑΣΤΑΚΡΕΜΑ, *ὡς ἄνω:* — Σφούριζέ μου, νὰ χορεύω! Ἂς εἶνε, πιὲ καὶ τὸ ὑπόλοιπο, πιὲ καὶ τὸ τελευταῖο!...

ΛΙΧΟΥΔΑΚΗΣ. — Τί λέτε, κυρία; Θέλετε νὰ μοῦ πονέσῃ τὸ στομάχι μου; *(Ἀφίνει τὴν φιάλην εἰς τὴν θέσιν της).*

ΚΥΡΙΑ ΠΑΣΤΑΚΡΕΜΑ, *ὡς ἄνω:* — Τὸ τελευταῖο, σοῦ εἶπα... Χρεωκοπῶ, καταστρέφομαι, καὶ σὲ λίγο πεθαίνω τῆς πείνας... Δὲν θὰ μπορέσω πιὰ νὰ σὲ κρατήσω.

ΛΙΧΟΥΔΑΚΗΣ. *μὲ κραυγὴν τρόμου:* — Κυρία μου! προστάτριά μου! εὐεργέτρα μου! Τί εἴπατε;

ΚΥΡΙΑ ΠΑΣΤΑΚΡΕΜΑ: — Τὴν ἀλήθεια, ἀλλοίμονο, τὴν ἀλήθεια!... Ἐφάνηκα πολὺ καλή, πολὺ ἀδύνατη μαζί σου, Λιχουδάκη μου, καθὼς καὶ μὲ ὅλα τὰ παιδιὰ τῆς Ζαχαρουπόλεως...

ΛΙΧΟΥΔΑΚΗΣ, *γονατίζων ἐμπρός της καὶ συστρέφων μὲ ἀπελπισίαν τὸν ἄσπρον του σκοῦφον:* — Συγγνώμην, καλή μου κυρία, συγγνώμην!...

ΚΥΡΙΑ ΠΑΣΤΑΚΡΕΜΑ, *ἡσύχως:* — Ὁ μόνος ποῦ πταίει εἶμαι ἐγώ... Ἄ, δὲν κατηγορῶ κανένα!... Ἄφισέ με νὰ περάσω... Πηγαίνω νὰ ἰδῶ τοὺς δανειστάς μου... νὰ τοὺς ὁμιλήσω... ἀλλά... τὸ

«Συγγνώμην!...» (Σελ. 155, στ. γ'.)

ξεύρω, ζητῶ τὰ ἀδύνατα! *(Τὴν στιγμὴν ποῦ ἐξέρχεται, φαιδρύνεται ἔξαφνα, καὶ στρεφομένη, δείχνει τὰ γλυκίσματα πρὸς τὸν Λιχουδάκην:)* Λιχουδάκη!... Ἔχων ὑπ' ὄψει τὰς δεινὰς περιστάσεις τὰς ὁποίας διέρχεται τὸ Κατάστημα, ἐλπίζω ὅτι... δὲν θὰ φᾷς καὶ τὰ ἐπίλοιπα!

ΛΙΧΟΥΔΑΚΗΣ:—Μείνετε ἥσυχη, Κυρία! *(Ἡ κυρία Παστακρέμα ἐξέρχεται, βιαστική, ἀριστερᾷ.)*

ΣΚΗΝΗ Ε'.

ΛΙΧΟΥΔΑΚΗΣ, *μόνος, ἔπειτα τ' ἄλλα παιδιά.*

ΛΙΧΟΥΔΑΚΗΣ, *καθήμενος, πιάνει μὲ τὰ δύο χέρια τὸ κεφάλι του, ὡς ζαλισμένος:*—Εἶμαι ἐλεεινός... Μ' ἐζάλισε φαίνεται, τὸ ροσόλι... ἀλλὰ εἶνε καὶ ἡ συνείδησίς μου ποῦ μὲ τύπτει... Ἀ, ἔδειξα διαγωγὴν ἀθλίαν!... Ἔφαγα, ἤπια, ἐτραγάνισα, ἐρρούφηξα, ἐγλείψα, κατέστρεψα, ἐλεηλάτησα τὰ πάντα ἐδῶ-μέσα! Κ' ἐξ αἰτίας μου, πάει, χαντακώνεται τώρα ἡ εὐεργέτρα μου. Ἀ, ἐγὼ δὲν ἤμουν καμωμένος νὰ ὑπηρετῶ σὲ Ζιαχαροπλαστεῖο. Ἔπρεπε νὰ πάω σὲ κανένα Φαρμακεῖο, γιὰ νὰ μὴν ἔχω νὰ κάμω παρὰ μὲ κινίνα καὶ μουρουνόλαδα... Ἐκεῖ μόνον θὰ ἤμουν καλὸς ὑπηρέτης!...

ΤΟΤΟΣ, *εἰσερχόμενος, καθ' ἑαυτόν:*—Ὁ Λιχουδάκης εἶνε μόνος. Ποῦ εἶνε ἡ κυρία Παστακρέμα;

ΜΠΕΜΠΗΣ, *εἰσερχόμενος ἀκροποδητὶ καὶ κυττάζων μὲ πόθον τὰ γλυκίσματα:*—Πάστα-κρέμα; Δὲν τὴν βλέπεις; Ἐπάνω' ἐκεῖνο τὸ πράσινο χαρτί.

[Εἰσέρχονται, σχεδὸν συγχρόνως, ἡ Ἀγγελικούλα καὶ ἡ Μαγδαληνούλα χειροπιασμέναι καὶ τραγωδοῦσαι ζωηρῶς:]

Σὰν τῆς Πεντέλης τὸ νερὸ
Ποῦ πάει τὸ ρέμα-ρέμα...
Ζήτω ἡ Κυρία Παστακρέμα!

(Ἕπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Henriette Besançon]

Η ΚΟΥΚΛΑ ΤΗΣ ΛΙΛΙΚΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΗ'.

Ἀφοῦ ἡ ἑορτὴ ἦταν γιὰ τὶς κοῦκλες, φυσικὰ πρῶτα-πρῶτα ἔκαμαν τὸ σουπὲ τῶν κουκλῶν.

Τὶς ἔβαλαν νὰ καθήσουν γύρω-γύρω εἰς τὸ μικρὸ τραπέζι, ἄλλες σὲ καρέκλες καὶ ἄλλες σὲ πολυθρονίτσες, οἱ δὲ μητεροῦλες, ὄρθιες ἀπὸ πίσω των, ἐπρόσεχαν νὰ μὴ τοὺς λείψῃ τίποτε, νὰ μὴ λερώσουν τὰ γιορτινά των φορέματα, νὰ μὴ μαλώσουν μεταξύ των γιὰ κανένα γλύκισμα, νὰ μὴ κλάψουν, νὰ μὴ γρινιάσουν, καὶ κάθε ποῦ ἔτρωγαν ἢ ἔπιναν κάτι τί, ἀμέσως τοὺς ἐσκούπιζαν τὰ στοματάκια, μὲ κάτι μικρὲς πετσετίτσες, ἀπὸ τὸ νοικοκυριὸ τῆς κυρίας Αὐγούλας.

Σᾶς βεβαιῶ λοιπὸν ὅτι ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἔφαγαν θαυμάσια. Ἀλλὰ ἐπειδή, καθὼς ξεύρετε, εἰς τὸ κεφάλαιον τῆς λαιμαργίας οἱ κοῦκλες εἶνε πολὺ-πολὺ φρόνιμες, μὲ ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὡραῖα καὶ ἄφθονα φαγητά, δὲν ἦταν κανένας φόβος νὰ κακοστομαχιάσουν...

Ἕνα κοριτσάκι εἶχε φέρῃ εἰς τὴν συνάναστροφὴν καὶ τὸ σκυλάκι της. Πολὺ εὔμορφο σκυλάκι, ἄσπρο, μὲ σγουρὰ μαλλιὰ καὶ μὲ ζωηρὰ μάτια, ποῦ τὸ εἶχε ἀγοράσῃ μιὰ δραχμή, ἀπὸ ἕνα μαγαζὶ ὅπου ἐπωλοῦσαν... παιχνίδια. Τὸ ἐφώναζε Ἀζώρ. Ἐπειδὴ δὲ ἡ συντροφιὰ ἀνησύχησε κάπως διὰ τὴν ἀσυνείθιστην αὐτὴν παρουσίαν ἑνὸς σκύλου σὲ χορὸ κουκλῶν, τὸ κοριτσάκι τοὺς εἶπε νὰ ἡσυχάσουν, γιατὶ ὁ σκύλος της εἶχε λαμπρὰν ἀνατροφήν.

Καὶ πραγματικῶς, ὁ Ἀζώρ, ἥσυχος καὶ φρόνιμος ὥς τὸ τέλος, δὲν ἔδωσε καμμιὰ αἰτία, καὶ κανένα παράπονο δὲν ἔγινε γι' αὐτόν.

(Ἕπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΕΓΚΛΗΜΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

— Αὐτὸς ὁ κάπηλος Κρὸφρ δὲν σᾶς ἐφάνη διόλου ὕποπτος κατὰ τὴν ἀνάκρισιν;

— Πρὸς στιγμὴν ἐσκέφθημεν, φυσικώτατα, ὅτι ἠμπορεῖ νὰ εἶνε αὐτὸς ὁ δολοφόνος, ἀπεκρίθη ὁ ταγματάρχης, μολονότι ἡ μέχρι τοῦδε διαγωγή του εἶνε ἀνεπίληπτος. Ἀλλ' ἅμα εἴδαμεν τὰ ἴχνη ἐκεῖνα εἰς τὸ παράθυρον τοῦ ταξειδιώτου, ὁ ὁποῖος ἔσπευσε νὰ φύγῃ πρωΐ-πρωΐ, ἅμα εἴδαμεν εἰς τὸ δωμάτιόν του τὸν συνδαυλιστῆρα, μὲ τὸν ὁποῖον προφανῶς εἶχε παραβιάσῃ τὸ ἄλλο παράθυρον, ἤλθαμεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ δράστης εἶνε αὐτός.

— Ἐν τούτοις, εἶνε καλὸν νὰ ἐπιτηρῆται καὶ ὁ Κρόφρ...

— Βεβαιότατα. Δύο χωροφύλακες ἔμειναν ἐκεῖ μὲ τὴν διαταγὴν νὰ τὸν ἐπιτηροῦν αὐστηρῶς.

— Ὥστε, ὑπέλαβεν ὁ ταγματάρχης Ραγκενὼφ ἐπιμένων, ἀποκλείετε τὴν ὑπόθεσιν ὅτι τὸ ἔγκλημα εἰμπορεῖ νὰ διεπράχθη ἀπὸ ἄλλον ἄνθρωπον, εἰσελθόντα ἔξωθεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ θύματος;

— Δὲν τὴν ἀποκλείω ὁλωσδιόλου, ἀπήντησεν ὁ ταγματάρχης, ἀλλὰ μοῦ εἶνε δύσκολον νὰ τὴν παραδεχθῶ, ὅταν τὰ τεκμήρια ἐνοχοποιοῦν τόσον καθαρὰ τὸν συνταξειδιώτην τοῦ Πὶς.

— Βλέπω ὅτι αὐτὴ εἶνε ἡ πεποίθησίς σας, ταγματάρχα.

— Μάλιστα. Καὶ ὁ ἀνακριτὴς Κερστόρφ, καὶ ὁ ἰατρὸς Χαμίν, καὶ ὁ κ. Γιοχάουζεν, συμφωνοῦν μαζί μου. Λάβετε ἀκόμη ὑπ' ὄψει σας, ὅτι ὁ ταξειδιώτης ἐκεῖνος προσεπάθησε νὰ μὴν ἀναγνωρισθῇ, καὶ ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸ καπηλεῖον, καὶ ὅταν ἔφυγεν ἐπίσης.

— Καὶ δὲν εἶπε ποῦ ἐπήγαινε, φεύγων ἀπὸ τὸν *Σπασμένον Σταυρόν;*

— Ὄχι, συνταγματάρχα μου.

— Δὲν εἰμποροῦμεν νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ σκοπός του ἦτο νὰ μεταβῇ ἀπὸ τὴν Ρίγαν εἰς τὸ Περνάου;

— Πιθανόν... μολονότι ἐπλήρωσε θέσιν ἕως τὸ Ρέβελ.

— Κανένας ξένος δὲν ἐφάνη εἰς τὸ Περνάου;

— Κανένας, ἐβεβαίωσεν ὁ ταγματάρχης Βέρντερ, μολονότι ἡ ἀστυνομία ἐπρόσεχε πολύ, ἐπειδὴ ἐπληροφορήθη τὰ τῆς δολοφονίας αὐθημερόν... Ποῦ νὰ ἐπῆγεν ὁ ταξειδιώτης αὐτός;... Νὰ ἔφθασεν ἄρά γε εἰς τὸ Περνάου;... Ἢ μήπως ἔφυγεν εἰς τὸ ἐξωτερικόν, μὲ τὰ χρήματα ποῦ ἔκλεψε;

— Πολὺ πιθανόν, ταγματάρχα, νὰ ἔφυγε καὶ διὰ θαλάσσης.

— Αὐτὸ δὲν τὸ πιστεύω, συνταγματάρχα μου, διότι μόλις τώρα ἀρχίζει νὰ ξεπαγώνῃ ἡ Βαλτικὴ θάλασσα καὶ ὁ κόλπος τῆς Φιλλανδίας. Κατὰ τὰς πληροφορίας ποῦ ἔχω, κανὲν πλοῖον δὲν ἐξέπλευσεν ἀκόμη. Ἐὰν λοιπὸν ὁ κακοῦργος σκοπεύῃ νὰ δραπετεύσῃ διὰ θαλάσσης, ἀφεύκτως θὰ περιμείνῃ ὀλίγας ἡμέρας κρυπτόμενος εἴτε εἰς κανὲν χωρίον τοῦ ἐσωτερικοῦ, εἴτε εἰς καμμίαν πόλιν παραθαλασσίαν, εἰς τὸ Περνάου ἢ εἰς τὸ Ρέβελ...

— Ἢ εἰς τὴν Ρίγαν, συνεπλήρωσεν ὁ συνταγματάρχης Ραγκενώφ. Διατί νὰ μὴν ὑποθέσωμεν ὅτι ἐπέστρεψεν; Πιθανὸν νὰ ἐσυλλογίσθη ὅτι ἐδῶ εἰμπορεῖ νὰ διαφύγῃ εὐκολώτερα...

— Αὐτὸ μοῦ φαίνεται μᾶλλον ἀπίθανον, συνταγματάρχα μου, ἀλλ' ἐπειδὴ πρέπει νὰ τὰ προβλέπωμεν ὅλα, οἱ ἄνδρες μας διετάχθησαν νὰ ἐπιθεωροῦν τὰ πρὸς ἀναχώρησιν πλοῖα. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἡ θάλασσα δὲν θὰ ξεπαγώσῃ τελείως πρὶν παρέλθῃ μία ἑβδομάς, καὶ ἕως τότε, θὰ διατάξω νὰ γίνεται αὐστηρὰ ἐπίβλεψις καὶ εἰς τὴν πόλιν καὶ εἰς τὸν λιμένα.

Ὁ συνταγματάρχης ἐνέκρινε τὰ διάφορα μέτρα τὰ προταθέντα ὑπὸ τοῦ ταγματάρχου Βέρντερ, ὁ ὁποῖος τῷ ὑπεσχέθη νὰ τὸν κρατῇ ἐνήμερον. Ὅσον διὰ τὴν ἀνάκρισιν, θὰ τὴν ἐξηκολούθει ὁ δικαστὴς Κέρστορφ, ἠδύναντο δὲ νὰ ἀναθέσουν μὲ πᾶσαν ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν δραστήριον τοῦτον ἀνακριτὴν τὴν φροντίδα νὰ συλλέξῃ ὅλα τὰ στοιχεῖα, τὰ σχετικὰ μὲ τὴν σκοτεινὴν ὑπόθεσιν.

Ἐννοεῖται ὅτι καὶ ὁ συνταγματάρχης Ραγκενώφ, μετὰ τὴν ἀκρόασιν τοῦ Βέρντερ, δὲν εἶχε πλέον τὴν παραμικρὰν ἀμφιβολίαν ὅτι δράστης τῆς δολοφονίας ἦτο ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος ταξειδιώτης. Ὅλα τὰ τεκμήρια αὐτὸν ἐπεβάρυναν. Ἀλλὰ ποῖος ἦτο; Καὶ πῶς θὰ κατώρθωναν νὰ ἐξακριβώσουν τὴν ταυτότητά του, ἀφοῦ δὲν εἶχεν ἀναγνωρισθῇ οὔτε ὑπὸ τοῦ ὁδηγοῦ Μπρόξ, οὔτε ὑπὸ τοῦ καπήλου Κρόφρ; Κανεὶς ἐξ αὐτῶν δὲν εἶχεν ἰδῇ τὸ πρόσωπόν του καὶ κανεὶς δὲν ἠμποροῦσε νὰ εἴπῃ ἂν ἦτο νέος ἢ γέρων. Ὑπὸ τοιούτους ὅρους, τί ἴχνη εἶχαν νὰ ἀκολουθήσουν οἱ ἀστυνομικοί; Πρὸς ποῖον μέρος ἔπρεπε νὰ στραφοῦν αἱ ἔρευναί των; Ἀπὸ ποίους ἄλλους μάρτυρας ἡ ἀνάκρισις ἐπερίμενε νὰ μάθῃ κάτι διαφωτιστικόν, ἐπιτρέπον εἰς αὐτὴν νὰ ἐνεργήσῃ μετ' ἐπιτυχίας;

Πλῆρες σκότος!

Ἀλλ' εἰς τὸ σκότος μετ' ὀλίγον ἔλαμψε φῶς καὶ ἡ νὺξ ἔγινεν ἡμέρα....

Τὴν πρωΐαν ἐκείνην, ἀφοῦ συνέταξε τὴν ἰατροδικαστικήν του ἔκθεσιν περὶ τοῦ ἐγκλήματος τοῦ *Σπασμένου Σταυροῦ*, ὁ ἰατρὸς Χαμὶν μετέβη νὰ τὴν παραδώσῃ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κ. Κέρστορφ.

— Τίποτε νέον; ἠρώτησε τὸν ἀνακριτήν.

— Ἀπολύτως! ἀπεκρίθη ὁ κ. Κέρστορφ.

Ἐξερχόμενος τοῦ γραφείου, ὁ ἰατρὸς Χαμὶν συνήντησε τὸν Πρόξενον τῆς Γαλλίας, τὸν κ. Δελλαπόρτ... Καθ' ὁδὸν τῷ ἔκαμε λόγον περὶ τῆς ὑποθέσεως καὶ περὶ τῶν δυσχερειῶν τὰς ὁποίας συνήντα ἡ ἀνάκρισις.

— Ἀποδίδετε, ἰατρέ, μεγάλην σπουδαιότητα εἰς τὸ γεγονός, ὅτι ὁ δολοφόνος ἐκτύπησε τὸ θῦμά του δι' ἐγχειριδίου, τοῦ ὁποίου ὁ δακτύλιος ἀπετυπώθη πέριξ τῆς πληγῆς; ἠρώτησε τὸν ἰατρὸν Χαμὶν μετ' ἐνδιαφέροντος ὁ κ. Δελλαπόρτ.

— Βεβαίως, αὐτὸ εἶνε πολὺ σπουδαῖον.

—Ναί, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ εὑρεθῇ κάποτε αὐτὸ τὸ ἐγχειρίδιον.

— Ποῖος ξεύρει!

— Ἂς τὸ ἐλπίσωμεν. Ἀλήθεια, ἔχετε εἰδήσεις περὶ τοῦ κυρίου Νικολέφ;

— Περὶ τοῦ κυρίου Νικολέφ;... Πρὸς τί αὐτὴ ἡ ἐρώτησις; Μήπως ὁ ἀγαπητός μας Δημήτριος εἶνε ἄρρωστος;

—Ὄχι. Ἀλλὰ δὲν ξεύρετε, ἰατρέ, ὅτι λείπει σὲ ταξεῖδι;

— Σὲ ταξεῖδι;... Καὶ πῶς νὰ τὸ ξεύρω, ἀφοῦ ἔλειψα κ' ἐγὼ τριανταὲξ ὥρας;

—Ἔχετε δίκιο, ἀπεκρίθη ὁ Πρόξενος. Καὶ ὅμως ὁ Δημήτριος Νικολὲφ ἀνεχώρησε πρὸ τριῶν ἡμερῶν.

— Πρὸ τριῶν ἡμερῶν;... ἐπανέλαβεν ὁ ἰατρὸς μὲ κάποιαν ἔκπληξιν.

— Μάλιστα... καὶ χωρὶς νὰ εἰπῇ ποῦ πηγαίνει.

—Δὲν εἰδοποίησε τὴν κόρην του περὶ τῆς ἀναχωρήσεώς του;

— Ναί, μ' ἕνα γραμματάκι εἰς τὸ ὁποῖον τῆς ἔλεγεν ὅτι θὰ λείψῃ δύο τρεῖς ἡμέρας.

— Αὐτὸ εἶνε ἀρκετὰ περίεργον, παρετήρησεν ὁ ἰατρὸς Χαμίν. Καὶ ἔκτοτε δὲν ἐμάθατε τίποτε;

— Τίποτε. Χθὲς ποῦ πῆγα εἰς τοῦ κ. Νικολέφ, ἡ δεσποινὶς Ἴλκα μοῦ εἶπεν ὅτι ὁ πατέρας της ταξειδεύει.

— Καὶ πότε ἀνεχώρησε;

— Τὴν περασμένη Παρασκευή, τὸ πρωΐ.

— Ἀλλά, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, παρετήρησεν ὁ ἰατρὸς Χαμών, τὴν Παρασκευὴν εἴχαμεν 13 τοῦ μηνός... Εἰς τὰς 12, δὲν ἐπεράσαμε τὴ βραδυά μας εἰς τοῦ κ. Νικολέφ, ὁ ὁποῖος ἐγύρισε στὸ σπίτι κάπως ἀργά;

— Ἀκριβῶς, δὲν κάμνετε κανένα λάθος.

— Τώρα προσπαθῶ νὰ ἐνθυμηθῶ, ἂν ὁ Δημήτριος μᾶς ὡμίλησε διόλου περὶ ταξειδίου.

— Δὲν μᾶς εἶπε τὸ παραμικρόν.

— Καὶ ὅμως πρέπει νὰ τὸ εἶχε ἀποφασισμένον, ἀφοῦ τὴν ἄλλην ἡμέραν, πρωΐ-πρωΐ, ἀνεχώρησε... καὶ μάλιστα χωρὶς νὰ εἰπῇ τίποτε...

«Ἡ νεᾶνις τοὺς παρηκολούθησεν ἀπερχομένους...»

— Ἔτσι φαίνεται.

Ὁ ἰατὸς δὲν ἐννοοῦσε τίποτε.

— Καὶ δὲν ἔστειλε γράμμα;

— Καθόλου... Τοὐλάχιστον ἕως χθές, ἡ Δὶς Νικολὲφ δὲν εἶχε λάβῃ.

— Πᾶμε νὰ ἰδοῦμε τὴν Ἴλκα! ἐπρότεινεν ὁ ἰατρός.

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ κ. Δελλαπόρτ. Εἰμπορεῖ σήμερα τὸ πρωΐ νὰ ἔλαβε κανένα γράμμα, ἢ καὶ ὁ ἴδιος ὁ Νικολὲφ νὰ ἐπανῆλθε.

Καὶ οἱ δύο φίλοι διηυθύνθησαν πρὸς τὸ προάστειον, εἰς τὴν ἐσχατιὰν τοῦ

ὁποίου ἠγείρετο ἡ οἰκία τοῦ καθηγητοῦ. Φθάσαντες εἰς τὴν θύραν, ἠρώτησαν ἂν ἡ Δὶς Νικολὲφ ἠδύνατο νὰ τοὺς δεχθῇ.

Ἔλαβαν καταφατικὴν ἀπάντησιν, καὶ εἰσήχθησαν ἀμέσως ὑπὸ τῆς ὑπηρετρίας εἰς τὴν αἴθουσαν ὅπου εὑρίσκετο ἡ νεᾶνις.

— Ἀγαπητή μου Ἴλκα, ἐπέστρεψεν ὁ πατέρας σου; ἠρώτησεν ἀμέσως ὁ ἰατρός.

— Δὲν ἐπέστρεψε, ἀπεκρίθη ἡ νεᾶνις.

Καὶ ἀπὸ τὸ ὠχρὸν καὶ σκεπτικὸν πρόσωπόν της, ἐφαίνενο πόσον ἦτο ἀνήσυχος.

— Σᾶς ἔγραψε τοὐλάχιστον, δεσποινίς; ἠρώτησε τότε ὁ Πρόξενος.

Ἡ Ἴλκα ἔνευσεν «ὄχι».

— Ἡ ἀπουσία αὐτὴ εἶνε ἀνεξήγητος, ὑπέλαβεν ὁ ἰατρός, ὄχι ὀλιγώτερον ἀπὸ τὸ μυστήριον ποῦ τὴν περιβάλλει.

— Φθάνει νὰ μὴ τοῦ συνέβη κανένα δυστύχημα, ἐψιθύρισεν ἡ νεᾶνις. Τὰ ἐγκλήματα ἀπό τινος εἶνε πολὺ συχνὰ εἰς τὴν Λιβονίαν.

Ὁ ἰατρὸς Χαμὶν προσεπάθησε νὰ τὴν καθησυχάσῃ, μᾶλλον ἐκπληττόμενος αὐτός ἢ ἀνησυχῶν διὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ φίλου του.

— Δὲν πρέπει νὰ εἴμεθα ὑπερβολικοί, τῆς εἶπεν· εἰμπορεῖ ἀκόμη νὰ ταξειδεύῃ κανεὶς μὲ κάποιαν ἀσφάλειαν. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι μία δολοφονία διεπράχθη κατὰ τὸ Περνάου... καὶ ἂν δὲν ἔμαθαν ἀκόμη τὸν δράστην, γνωρίζουν ὅμως τὸ θῦμα... εἶνε ὁ Πός, ὑπάλληλος τῆς Τραπέζης Γιοχάουζεν...

— Βλέπετε, γιατρέ μου; παρετήρησεν ἡ Ἴλκα· οἱ δρόμοι δὲν εἶνε πολὺ ἀσφαλεῖς, καὶ ὁ πατέρας μου ἔχει τώρα τέσσαρας ἡμέρας ποῦ λείπει... Καὶ ὁμολογῶ ὅτι μὲ κατέχει ἕνα κακὸν προαίσθημα...

— Ἡσύχασε, ἀγαπητή μου κόρη, εἶπεν ὁ ἰατρὸς λαμβάνων τὰς χεῖρας της· δὲν πρέπει νὰφίσῃς νὰ σὲ κυριεύσουν τέτοιοι φόβοι... Σύ, ποῦ εἶσαι τόσον ἐνεργητικὴ καὶ θαρραλέα... μὰ δὲν σὲ ἀναγνωρίζω πλέον!.. Ἀφοῦ ὁ πατέρας σου εἰδοποίησεν ὅτι θὰ λείψῃ δύο τρεῖς ἡμέρας, δὲν σημαίνει τίποτε ἂν ἄργησε ἀκόμη μίαν!

— Λέγετε ὅ,τι φρονεῖτε, ἰατρέ; ἠρώτησεν ἡ νεᾶνις ἀτενίζουσα τὸν πατρικόν της φίλον.

— Ἀκριβῶς ὅ,τι φρονῶ, ἀγαπητή μου Ἴλκα, καὶ δὲν θὰ εἶχα τὴν παραμικρὰν ἀνησυχίαν, ἂν ἤξευρα τὴν αἰτίαν αὐτοῦ ποῦ ταξειδίου. Ἔχεις τὸ γράμμα ποῦ σοῦ ἄφισε πρὶν φύγῃ;

— Ἰδού το, ἀπεκρίθη ἡ Ἴλκα, ἐξάγουσα ἐκ τοῦ θυλακίου της ἕνα γράμμα, τὸ ὁποῖον ἐνεχείρισεν εἰς τὸν ἰατρόν.

Ὁ κ. Χαμὶν τὸ ἀνέγνωσε μετὰ προσοχῆς. Ἦτο λακωνικώτατον καὶ τίποτε δὲν ἠδύνατό τις νὰ συμπεράνῃ.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ

Ἀγαπητοί μου,

ΠΑΛΠΟΛΟ τὸν ἀρχαῖον ἑλληνικὸν μῦθον. Ἡ Δήμητρα, ἡ μεγαλοπρεπὴς καὶ ὡραία θεά, εἶχε μίαν κόρην ἀκόμη ὡραιοτέραν, τὴν Περσεφόνην· Μίαν ἡμέραν, ἐνῷ ἡ Περσεφόνη αὐτὴ ἔπαιζε μὲ τὰς φίλας της, τὴν Λευκίππην, τὴν Φαινώ, τὴν Ἰάχην, τὴν Μελίτην, τὴν Καλλιρρόην καὶ τὰς ἄλλας, εἰς τὸν πρωινὸν λειμῶνα, δρέπουσα ἄνθη, «ἀγαλλίδας ἠδ' ὑάκινθον, καὶ ροδέας κάλυκας καὶ λείρια—θαῦμα ἰδέσθαι,— νάρκισσόν τε, ὃν ἔφυσε ὥσπερ κρόκον εὐρεῖα χθών», ἔξαφνα ἤνοιξεν ἐμπρός της ἡ γῆ, καὶ ἀπὸ τὸ χάσμα ἐξώρμησεν ἐντὸς ὀλοχρύσου ἅρματος ὁ Πλούτων, ὁ ὑποχθόνιος θεὸς τοῦ Ἅδου, ὁ ὁποῖος «ἥρπαξε» διὰ τῆς βίας, ἀνθισταμένην καὶ φωνάζουσαν, τὴν ὡραίαν κόρην, καὶ τὴν ἀπήγαγεν εἰς τὰ σκοτεινά του βασίλεια, διὰ νὰ τὴν κάμῃ σύζυγόν του καὶ βασίλισσαν τῶν νεκρῶν.

Ἡ δυστυχὴς Δήμητρα, ἀπωλέσασα οὕτω τὴν μονάκριβήν της Περσεφόνην, ἔγινεν ἀπὸ τὴν λύπην της ὡς τρελλή. Ἐγκατέλειψε τὸν Ὄλυμπον καὶ περιῆλθεν ὅλην τὴν γῆν, ἀναζητοῦσα παντοῦ τὴν θυγατέρα της. Κατέληξεν εἰς τὴν Ἐλευσῖνα, μεταμορφωμένη εἰς γραῖαν, καὶ προσελήφθη εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ βασιλέως Κελεοῦ καὶ τῆς Μετανείρας, ὡς τροφὸς τοῦ μικροῦ των Δημοφῶντος. Ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε μάθη ἀπὸ τὸν Ἥλιον—αὐτόπτην μάρτυρα τῆς ἀπαγωγῆς,—ὅτι ὁ Πλούτων εἶχεν ἁρπάσῃ τὴν θυγατέρα της, καὶ ὅτι ὁ Ζεὺς καὶ οἱ μεγάλοι θεοὶ ἐπεδοκίμαζαν τὸ πρᾶξικόπημα τοῦ θεοῦ τοῦ Ἅδου καὶ ἐνέκριναν τὸν βίαιον γάμον του μὲ τὴν Περσεφόνην. Τοῦτο πρὸ πάντων ἐξώργιζε τὴν μητέρα Δήμητραν, ἡ ὁποία κατεδικάζετο οὕτω νὰ στερῆται αἰωνίως τὴν κόρην της, φυλακισμένην εἰς τὰ ὑποχθόνια βασίλεια. Καὶ ἐκήρυξε μῆνιν, καὶ ὡρκίσθη ἐκδίκησιν φοβερά. Εἰς τὴν Ἐλευσῖνα, ἀναλαβοῦσα τὴν θεϊκήν της μορφήν, ἠνάγκασε τοὺς ἀνθρώπους νὰ τῆς κτίσουν ναόν, (τὸν περίφημον ἐκεῖνον ναόν, ὅπου ἔκτοτε ἐτελοῦντο καὶ τὰ Ἐλευσίνια Μυστήρια.) Ἐκεῖ δὲ καταφυγοῦσα καὶ λατρευομένη ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἡ ἐκουσία ἐξόριστος τοῦ Ὀλύμπου, ἠπείλει ὅτι δὲν θὰ ἐπέτρεπε πλέον εἰς τὴν γῆν νὰ ἀποδώσῃ κανένα καρπόν, ἐὰν δὲν ἐπανέβλεπε τὴν ἀγαπημένην της Περσεφόνην.

Ὁ Ζεὺς καὶ οἱ μεγάλοι θεοὶ τὰ ἐχρειάσθησαν. Τί θὰ ἐγίνοντο οἱ ἄνθρωποι —καὶ αὐτοὶ οἱ θεοὶ— ἐὰν ἡ γῆ, τὴν ὁποίαν ἐξουσιάζει ἡ Δήμητρα, δὲν ἀπέδιδε πλέον καρπούς;... Καὶ ἀπέστειλαν εἰς τὸν Ἅδην ὡς μεσίτην τὸν Ἑρμῆν, διὰ νὰ πείσῃ τὸν Πλούτωνα νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὴν μητέρα της τὴν Περσεφόνην. Ὁ Πλούτων ἀναγνωρίσας καὶ αὐτὸς ὅτι τὸ ἀπειλούμενον κακὸν ἦτο τῳόντι μέγα, ἐπείσθη καὶ ἔδωσεν εἰς τὴν Περσεφόνην τὴν ἄδειαν νὰ βγῇ. Πρὸ τούτου ὅμως τὴν ἠνάγκασε νὰ φάγῃ καρπὸν ροιᾶς, ὁ ὁποῖος θὰ τὴν ἔκαμνε νὰ μὴ τὸν λησμονήσῃ. Οὕτως ἡ Περσεφόνη ἀνῆλθεν ἀπὸ τὰ ζοφώδη ὑποχθόνια εἰς τὸ φῶς τοῦ κόσμου, καὶ ὡδηγήθη ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ πρὸς τὴν μητέρα της. Φαντασθῆτε πλέον τὴν χαρὰν τῆς Δήμητρος! Ἀμέσως τῆς ἐπέρασεν ὁ θυμός, ἀμέσως διέταξε τὴν γῆν νὰ καλυφθῇ μὲ ἄνθη καὶ μὲ καρπούς, καὶ ἀφοῦ, εὐγνωμονοῦσα τοὺς Ἐλευσινίους διὰ τὴν λατρείαν των καὶ τὴν συνδρομήν των, τοὺς ἐδίδαξεν ὅλα τῆς γεωργίας τὰ μυστήρια, ἐπέστρεψεν εἰς τὸν Ὄλυμπον μετὰ τῆς ἐπίσης εὐτυχοῦς Περσεφόνης. Ναί, ἀλλὰ δὲν ἦτο πλέον δυνατὸν νὰ μείνῃ ἡ Περσεφόνη αἰωνίως μαζί της!... Ὁ καρπὸς τῆς ροιᾶς εἶχε θαυματουργήσῃ καὶ ἡ Βασίλισσα τοῦ Ἅδου ἤρχισε πάλιν νὰ ποθῇ τὸν Πλούτωνά της... Καὶ τότε ἔγινεν ἕνας συμβιβασμός. Ἀπεφασίσθη δηλαδὴ καὶ συνωμολογήθη μεταξὺ τῶν θεῶν καὶ τῆς Δήμητρος, ὅτι ἡ Περσεφόνη μόνον τὰ δύο τρίτα τοῦ χρόνου θὰ ἔμενε πλησίον τῆς μητρός της, εἰς τὸν Ὄλυμπον, τὸ δὲ ἄλλο τρίτον πλησίον τοῦ συζύγου της εἰς τὸν Ἅδην.

Ἀπὸ τότε ἡ συνθήκη τηρεῖται πιστῶς.

Ἡ Περσεφόνη ὁδηγουμένη ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ, καταβαίνει εἰς τὸν σκοτεινὸν Ἅδην. Καὶ πάλιν, ὅταν ἔλθῃ τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, ἀνέρχεται εἰς τὸ φῶς καὶ ἐπιστρέφει εἰς τὴν μητέρα της. Τότε ἡ γῆ καλύπτεται μὲ ἄνθη καὶ μὲ καρπούς, καὶ χαίρεται τὴν μεγάλην τῆς Δήμητρος χαράν. Ἀργότερα πάλιν τὰ ἄνθη μαραίνονται καὶ οἱ καρποὶ ἐξαφανίζονται. Ἡ Περσεφόνη, αἰωνία νοσταλγὸς τοῦ σκότους, ἐπιστρέφει εἰς τὸν Ἅδην της, καὶ ἡ Δήμητρα λυπεῖται καὶ κλαίει, καὶ ἡ γῆ ὅλη συμμερίζεται τὴν λύπην της, καὶ καλύπτεται ἀπὸ στρῶμα χιόνος, καὶ ἐρημοῦται, καὶ ἀσχημίζει—

ἕως ὅτου ἀναβῇ πάλιν ἡ Περσεφόνη, νοσταλγὸς τώρα τοῦ φωτός, φέρουσα νέα ἄνθη καὶ νέους καρπούς.

Ἡ Περσεφόνη εἶνε ἡ καλὴ ὥρα τοῦ ἔτους, ἡ ἄνοιξις καὶ τὸ θέρος. Τὸ φθινόπωρον καὶ τὸν χειμῶνα φεύγει ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς καὶ χάνεται εἰς τὰ βασίλεια τοῦ Πλούτωνος. Ἀλλὰ διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ καὶ πάλιν καὶ νὰ προκαλέσῃ τὴν χαρὰν τῆς μητρός της, ἡ ὁποία στολίζει τὴν γῆν μὲ ὅλα της τὰ δῶρα.

Τώρα ἡ Περσεφόνη εἶνε ἐδῶ, μαζί μας. Πρὸ ὀλίγου ἀνῆλθεν ἀπὸ τὸν Ἅδην καὶ ἡ γῆ μετεμορφώθη. Καὶ πρὸ τοῦ θαυμασίου θεάματος τῆς ἀνοιξιάτικης φύσεως, τὸ ὁποῖον ἤθελα σήμερον νὰ σᾶς περιγράψω, ἀνεπόλησα τὸν ἀρχαῖον αὐτὸν ἑλληνικὸν μῦθον, ὁ ὁποῖος εἶνε ὁ ὡραιότερος ὅλων καὶ εὐγλωττότερος βέβαια ἀπὸ κάθε περιγραφήν.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ
ΜΕΧΡΙ ΤΗΣ 31 ΜΑΡΤΙΟΥ

Καθὼς σᾶς ὑπεσχέθην, δημοσιεύω σήμερον τὴν κίνησιν τοῦ Ξεσπαθώματος διὰ τὸν τρέχοντα Τον Διαγωνισμόν, ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου μέχρι τέλους Μαρτίου ἐ. ἔ. Ἀναφέρω δηλαδὴ ὅλους ὅσοι ἐξεσπάθωσαν μέχρι σήμερον, καθὼς καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν συνδρομητῶν, τοὺς ὁποίους ἐνέγραψεν ἕκαστος. Καὶ τοῦτο διὰ νὰ ἴδῆτε ποῖοι εἶνε ὡς τώρα οἱ καρποὶ τοῦ Εἰδικοῦ Ξεσπαθώματος πρὸς βελτίωσιν τοῦ φύλλου, καὶ τί εἰμπορεῖμεν νὰ ἐλπίζωμεν διὰ τὸ μέλλον.

Ἐκ τῶν τριῶν ἀριθμῶν, οἱ ὁποῖοι συνοδεύουν πολλὰ τῶν ὀνομάτων, ὁ πρῶτος δεικνύει πόσα φύλλα διετέθησαν διὰ τοὺς ἐτησίους, ἑξαμήνους ἢ τριμήνους συνδρομητάς, τοὺς ὁποίους ἐνέγραψεν ὁ ξεσπαθώσας· ὁ δεύτερος ἀριθμὸς — *μὲ πλάγια ψηφία* — σημαίνει πόσα φύλλα ἐπώλησεν ὁ ἴδιος ὡς πράκτωρ, καὶ ὁ τρίτος εἶνε τὸ ἄθροισμα τῶν δύο ἄλλων.

Τὰ ὀνόματα τὰ συνοδευόμενα ὑπὸ ἑνὸς μόνον ἀριθμοῦ, εἶνε ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐνέγραψαν μόνον συνδρομητὰς ἢ ἐπώλησαν μόνον φύλλα. Καὶ ἂν μὲν ὁ ἀριθμὸς εἶνε μὲ συνήθη ψηφία, σημαίνει ὅτι ὁ ξεσπαθώσας ἐνέγραψε συνδρομητὰς· ἂν δὲ εἶνε μὲ ψηφία πλάγια, σημαίνει ὅτι ὁ ξεσπαθώσας ἐπώλησε φύλλα. Λοιπόν, μέχρι τῆς 31 Μαρτίου ἐξεσπάθωσαν οἱ ἑξῆς:

Σύλλογος «Μέμφις» ἐν Καΐρῳ, 1079+*216*=1295.—Σύλλογος «Ὡραία Χίος», ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, 754+*18*=772.—Ὁμὰς Φοίβου Εὐρώτα, Ἐλπιδοφόρου καὶ Γαλανολεύκου Σμυρναίας, 638+*66*=704.—Κορυδαλλὸς τοῦ Αἵμου, 676.—Σύλλογος α' Ἀγῶνα ἐν Μιτυλήνῃ, 663.—Σύλλογος «Ἕνωσις» ἐν Χανίοις, 611+*21*=632.—Σύλλογος «Νεότης» ἐν Χανίοις 308+*255*=563.—Χορὸς τοῦ Ζπλόγγου, 286+*270*=556.—Ἀπομακρυσμένο Ἑλληνόπουλο, 416.—Ἐλπιδοφόρος Ὁμάς, ἐν Βόλῳ, 325+*90*=415.—Ἀγλαΐα Γεωργιάδου, 364.—Ἀθάνατος Ἑλλάς, 364.—Ἐρυθρὰ Γαλέρα *360*.—Μακεδονικὸς Πόθος, 260+*79*=339.—Πεταλούδα τοῦ Ἀγροῦ, 338.—Ριγολέττος, 260+*7*=267.—Παρασκευᾶς Γ. Ζερβός, 260. Γεώργιος Εὐγεν. Ζαλοκώστας, 260.—Βυζαντινὸ Ἀηδόνι, 260.—Εὐάγγελος Κ. Λιγυνός, 234.—Φῶς τῆς Νυκτός, 52+*180*=232.—Ναυτόπαις τῆς «Θυέλλης», 130+*86*=216.—Κυρία Παράξενη, 208.—Ζωή Ν. Φραγκούδη, 208.—Φλοῖσβος τῆς Θαλάσσης, 78+*116*=194.—Φεβρωνία Νάζαρη, 182.—Σύλλογος «Δρᾶσις» ἐν Ἀθήναις, 156+*4*=160.—Δέσποινα Ν. Ἀποστολέρη, 156.—Ζήτω ἡ Διάπλασις. 156.—Λυκαυγὲς Σμύρνης, 156.—Περιπλανώμενος Ἀθηναῖος, 156. Χαρὰ Θεοῦ, 156.—Μυρόεσσα Φύσις, 130+*16*=146.—Ἐθνικὸν Ἰδεῶδες, 143.—Μυροβόλος Χαραυγή, 130.—Ἀνδρομάχη Κορκαντζάκη, 130.—Λευκὸν Κρῖνον, 130.—Κυανόλευκον Λάβαρον, 104+*18*=122.—Χιόνι τοῦ Ταϋγέτου, 117.—Ἑρνάνης, 104.—Θηρεσία Κ. Βασιάδου, 104.—Μιχ. Γερασιμίδης, 104.—Ἠχὼ τῆς Καρδίας, 104.—Λάβαρον τοῦ Πανεπιστημίου, 104.—Θαυμάστρια τοῦ Βερναρδάκη, 104.—Πατησιώτισσα Πυργοδέσποινα, 104.—Κωνστ. Κουκκίδης, 104.—Οὐρανία Κ. Κασνέτση, 104.—Ἐλπὶς τῆς Ἐλευθερίας, 104.—Καλλιόπη Ἀθ. Λεμονίδου, 104· Εὐφροσύνη Μπαγᾶ, 104.—Ζαχαρίας Μητσάκης, 104.—Πλοίαρχος Νέμος, 104.—Ἀριστ. Κ. Νικολαρεΐζης, 104.—Ἑλληνικὴ Αὔγλη, 104.—Σεβαστόπουλος καὶ Ἀναστασιάδης, 104.—Μαρία Παπαριστείδου, 104.—Κόρη τῆς Κάσου, 104.—Μαγεμένο Ἀκρογιάλι, 104.—Περικλῆς Χ. Σπύρου, 104.—Ἀνδριὰς τοῦ Κολοκοτρώνη, 104.—Ζίνα, 104.—Φοῖβος, 104.—Φιλομήλα καὶ Δωροθέα Β. Νώτη, 104.—Μαρία Θ. Λογοθέτου, 104.—Χρ. Μ. Χαραλαμπίδης, 104.—Σενίτσα Κορμπέτη, 104.—Γ. Ι. Κορνάρος, 104.—Γεώργιος Κ. Ζέρρος, 104.—Ἀμαλία Ξανθοπούλου, 104.—Γλυκοχάραμα, 91.—Μαρία Ἰατροῦ, 78.—Μελαγχροινὴ Ἀφροδίτη, 78.—Ἐλεύθερος Ἕλλην, 78.—Χουσῆ Καρδία, 78.—Μαρία Μ. Φωνῆ, 78.—Γέρως τοῦ Μορηᾶ, 78.—Ἀναστ. Π. Γραμματικόπουλος, 78.—Φιλόπατρις Ἕλλην, 65.

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω 16,762 φύλλων, διετέθησαν ἀκόμη φύλλα 5,686 ἀπὸ 124 ἄλλων φίλων μας, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ 98 διέθεσαν ἀνὰ 52 φύλλα, οἱ δὲ λοιποὶ 26 διέθεσαν ἄλλος 39 φύλλα, ἄλλος 36, ἄλλος 35, καὶ ἄλλοι ὀλιγώτερα.

Τὸ ὅλον λοιπὸν διετέθησαν διὰ τοῦ ξεσπαθώματος μέχρι τῆς 31 Μαρτίου:

Δι' ἐγγραφῆς συνδρομητῶν φύλλα	20,364
Δι' ἀγοραστῶν κατὰ φύλλον »	2,084
Τὸ ὅλον φύλλα	22,448

Τὰ ὁποῖα ἰσοδυναμοῦν πρὸς ἐτησίας συνδρομὰς 432, γνωστοῦ ὄντος ὅτι κατ' ἔτος ἐκδίδονται 52 φύλλα, καὶ ἑπομένως ὁ ἀριθμὸς 22,448 πρέπει νὰ διαιρεθῇ μὲ τὸ 52, διὰ νὰ εὑρεθῇ ὁ ὁλικὸς ἀριθμὸς τῶν ἐτησίων συνδρομῶν.

Αἱ 432 αὐταὶ συνδρομαὶ εἶνε ἐπάνω - κάτω τὸ τέταρτον τῶν ἀπαιτουμένων νὰ προστεθοῦν κατ' ἐλάχιστον ὅρον, διὰ νὰ γίνῃ κατορθωτὴ ἡ ἔκδοσις τοῦ φύλλου μὲ χρωματιστὰς εἰκόνας κτλ. ἑπομένως ἐκτὸς τῶν προστεθεισῶν 432, πρέπει νὰ προστεθοῦν ἄλλαι 1300 τοὐλάχιστον ἐτήσιαι συνδρομαί. Ἔε, δὲν εἶνε πολύ. Καὶ πρὸς τοῦτο ἐλπίζω, εἶμαι βεβαία μᾶλλον, ὅτι ὅλοι οἱ φίλοι μου, ξεσπαθώσαντες καὶ μή, θὰ ἐντείνουν τὰς προσπαθείας των καὶ ὅτι *μέχρι τῆς 20ῆς Μαΐου* θὰ ἔχῃ συμπληρωθῇ ὁ ἀπαιτούμενος ἀριθμός, διὰ νὰρχίσωμεν τὴν πολυτελῆ ἔκδοσιν κατὰ τὴν δευτέραν ἑξαμηνίαν.

Ἐννοεῖται, ὅτι ὁ 7ος Διαγωνισμὸς Ξεσπαθώματος *τρέχει*. Εἰς αὐτὸν θὰ λάβουν μέρος ὅλοι οἱ ἀνωτέρω ἀναφερόμενοι, καὶ ἀκόμη ὅσοι θὰ ἐγγραφοῦν συνδρομητὰς ὄχι μόνον μέχρι τῆς 20 Μαΐου, — ἡ ὁποία εἶνε ἡ τελευταία προθεσμία τοῦ Εἰδικοῦ Ξεσπαθώματος καὶ τῆς ἐγγραφῆς ἢ ἀνανεώσεως μὲ δικαίωμα Λαχείου, — ἀλλὰ καὶ μέχρι τέλους Νοεμβρίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Μαμμά: — Τοτό, ἐμένα ἀγαπᾷς πιό πολύ, ἢ τὸ γλυκό;

Τοτός: — Ἐσένα, γιατὶ θὰ μοῦ δώσῃς καὶ γλυκό.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζήτω ἡ Ἑλλὰς

***

Ὁ Γιῶργος ποῦ ἀγαπᾷ νὰ ὁμιλῇ ὅλῳ καὶ ὑπερκαθαρεύουσα, εἶπε μιὰ μέρα:

— Οὔφ! ἔρια ἐκτήσατο ἡ καρδία μου!

(Ἤθελε νὰ πῇ: ἐμάλλιασε ἡ καρδιά μου.)

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἀγκαθάκι

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

Μὲ ὑγείαν καὶ χαράν, ἀγαπητά μου παιδιά, τὸ Ἅγιον Πάσχα. Χριστὸς Ἀνέστη! — Ἀληθῶς ἀνέστη! Εἰς ὅλους στέλλω τὸ φιλὶ τῆς ἀγάπης.

Τόπος δι' ἐκτενῆ Ἀλληλογραφίαν δὲν περισσεύει σήμερον. Ὅσοι μοῦ ἐγράψατε αὐτὴν τὴν ἑδδομάδα, θἀρκεσθῆτε κατ' ἀνάγκην εἰς ὀλίγας λέξεις.

Σταυράζουσα Μακεδονία, τὰ φύλλα ὅλων τῶν συνδρομητῶν μαζί, παραδίδονται τακτικώτατα κάθε Παρασκευὴν εἰς τὸ ἐδῶ Ταχυδρομεῖον. Ὥστε διὰ κάθε καθυστέρησιν πταίουν τὰ ταχυδρομεῖα σας καὶ οἱ διανομεῖς σας. Εἰς αὐτοὺς νὰ κάμνετε τὰ παράπονά σας.

Εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὸ νέον ξεσπάθωμα, *Ἀθάνατος Ἑλλάς*. Ναί, εἶμαι βεβαία κ' ἐγὼ ὅτι οἱ φίλοι μου δὲν θὰ ἐπιτρέψουν νὰ ματαιωθῇ τὸ σχέδιον, ἀφοῦ μάλιστα ὀλίγοι ἀκόμη συνδρομηταὶ ἀπαιτοῦνται.

Δὲν εἶνε ἀσυνταξία, *Μαγεμένο Ἀκρογιάλι*, τὸ «ἐστάλη ἀπὸ τό...» Εἶνε σύνταξις ὀρθοτάτη τῆς δημοτικῆς, καὶ τὸ μεταχειρίζομαι ὁσάκις τὸ ψευδώνυμον, — ὅπως τὸ ἰδικόν σου, — εἶνε ἐπίσης τῆς δημοτικῆς.

Ἀκριβῶς θυμωμένη, ὄχι, *Χιακὲ Δειμήν*· λυπημένη ὅμως διότι μ' ἐλησμόνησες τόσον καιρόν, ναί, ἠμουν. Ἐννοεῖται ὅμως, ὅτι ἅμα ἔλαβα γράμμα σου, ἐπαρηγορήθηκα. Γράφε μου τώρα συχνά.

Ἡμεῖς, *Μποέμ*, δὲν ἀνακατευόμεθα εἰς τὰ γλωσσολογικά, οὔτε θὰ ζητήσωμεν ποτὲ τοιαῦτα βραβεῖα. Γλῶσσα ἀρχαΐζουσα, ἀποκλείουσα τὴν ὁμιλουμένην, διὰ τὴν Διάπλασιν ποῦ ἀπευθύνεται καὶ πρὸς μικρὰ παιδιά, θὰ ἦτο ἀστειοτάτη. Φαντάσου τὴν Κυρὰ - Μάρθαν δεηγουμένην τὰ παραμύθιά της εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ Ξενοφῶντος!

Εὐχαριστῶ πολύ, *Ξανθό Ἐγγλεζόπουλο*, καὶ διὰ τὴν ὡραίαν ἀκροστιχίδα, καὶ διότι ἐνθυμήθης νὰ μοῦ γράψῃς ὕστερ' ἀπὸ ἕνα χρόνον σιωπῆς. Νὰ ἰδῶ τώρα τί θὰ κάμῃς...

Τί λέγεις, *Ἀρχαία Ἑλλάς*! «Ἡ Κυρία Πασταρέμα» εἶνε διὰ γήπια; Ὄχι, ὄχι! σὲ βεβαιῶ ὅτι εἶνε κωμῳδία, τὴν ὁποίαν καὶ οἱ μεγαλύτεροι παρακολουθοῦν μὲ ἡδονήν.

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

Ὁ Σύλλογος «Ὡραία Χίος»,, ἐκ τῶν εἰσπράξεων τοῦ λαχείου του, μοῦ ἔστειλε φρ. 8 πρὸς ἀνανέωσιν τῆς συνδρομῆς διὰ τὸ 1908 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 5 τῷ 1907 συστηθέντος ἀπόρου ἐν Βόλῳ. Εὖγε εἰς τὸν ἀκάματον Σύλλογον!

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1.) Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1908. Ὅσα συνοδεύονται διὰ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια.]

Νέα Ψευδώνυμα: Λάβαρον τοῦ Πανεπιστημίου, α. (Ε. Δ.) *Εὐανθὴς Χίος*, κ. (Μ.

Ε.) *Ξενιτευμένος Κεφαλήν*, α. (Α. Κ.) *Σταυραετὸς τοῦ Πηλίου*, κ. (Α.Α.) *Αἰγύπτιος Ὁμογενής*, α. (Σ. Μ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηργημένα, δὲν δημοσιεύονται].

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: ὁ *Ναυτόπαις τῆς Θυέλλης* μὲ τὸ *Πευκοστόλιστο Νησί*, *Ζιζάνιον τῶν Πατρῶν* καὶ *Πολύτιμον Λίθον*·—ἡ *Πατησιώτισσα Πυργοδέσποινα* μὲ τὸν *Ψίθυρον τῆς Αὔρας*, *Χιόνι τοῦ Ταϋγέτου* καὶ *Ἀγκάθι*·—τὸ *Διαβολάκι τῆς Σπασείλας* μὲ τὴν *Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα*, *Δεκαοκταέτιδα Ὀνειροπόλον* καὶ *Διαβολάκι*·—ὁ *Διάττων Ἀστὴρ* μὲ τὴν *Σονάταν Μπετόβεν* καὶ *Ἠχὼ τῆς Καρδίας*·—τὸ *Φῶς τῆς Νυκτὸς* μὲ τὸν *Ἑλληνικὸν Ἀστέρα*, *Ζιζάνιον τοῦ Γυμνασίου* καὶ *Νιρηΐδα τοῦ Αἰγαίου*·—ἡ *Ἥρωὶς τοῦ Μεσολογγίου* μὲ τὸ *Μαγεμένο Ἀκρογιάλι*. *Ριγολέττον* καὶ *Ἐθνικὸν Ἐγωϊσμόν*·—ἡ *Κίρκη* μὲ τὸ *Σκέρτσο*, *Ἑλληνόπαιδα* καὶ *Μεγάλην Ἰδέαν*·—ἡ *Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιὰ* μὲ τὴν *Κόμησσαν τῆς Φουλλανδίας*, *Νεράϊδαν τοῦ Ὠκεανοῦ* καὶ *Μπόεμ*·—τὸ *Χιονισμένον Δάσος* μὲ τὸ *Ἄστρον Ἑσπερινόν*, *Τροβατόρε* καὶ *Κάρμεν*·—ἡ *Ξανθὴ Φοίβη* μὲ τὸ *Ἄστρον Ἑσπερινὸν* καὶ *Ζήτω ἡ Ἑλλάς*·—ἡ *Ἀργὼ* μὲ τὴν *Φιλελεύθερη Μακεδονοπούλαν*, *Ἄποψιν τοῦ Βοσπόρου* καὶ *Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα*·—ἡ *Ὑακινθὶς* μὲ τὴν *Ἀργώ*, *Νίκην* καὶ *Ἄποψιν τοῦ Βοσπόρου*·—ἡ *Προποντιὰς Αὔρα* μὲ τὸν *Δικηγόρον τῶν Συνδρομητῶν*, *Μαγεμένο Ἀκρογιάλι* καὶ *Δυστυχῆ Ὕπαρξιν*·—ὁ *Ἄγγελος τῆς Ἐλπίδος* μὲ τὴν *Μυοσωτίδα*, *Μαγεμένο Τριαντάφυλλο* καὶ *Δημοσιογραφίαν*·—ἡ *Μαραμένη Γαζία* μὲ τὴν *Ἰδανικότητα*, *Μαραμένην Φύσιν* καὶ *Ζήτω ἡ Ἑλλάς*·—ὁ *Ἀτρόμητος Γυμνασιόπαις* μὲ τὴν *Ἐνθουσιώδη Ἑλληνίδα*·—ὁ *Ἐθνικὸς Ὕμνος* μὲ τὸν *Κόμητα Κάτι τι*, *Σκέρτσο* καὶ *Ψωμάκι*·—ἡ *Ἑλληνικὴ Δόξα* μὲ τὸ *Λαφνοστεφανωμένο Ἄρμα*, *Δούκισσαν τῶν Σαλόνων* καὶ *Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα*·—τὸ *Μαγεμένο Ρόδον* μὲ τὸν *Κόμητα Κάτι τι*, *Ὑπὲρ Πατρίδος* καὶ *Μυροβόλον Χαραυγήν*·—τὸ *Βόρειον Σέλας* μὲ τὴν *Μελαχροινὴν Ἀφροδίτην*, *Ψύλλον οτ'* *Ἄχυρα* καὶ *Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα*·—τὸ *Μενεξεδένιο Ὄνειρο* μὲ τὸν *Σκυλοκαυγᾶν*, *Ἀναποδογυρισμένο Τριαντάφυλλο* καὶ *Ἀπομακρυσμένο Ἑλληνόπουλο*·—ὁ *Ῥιζοσπάστης* μὲ τὴν *Ξανθὴν Μουσμὲ* καὶ *Μελαγχροινὸ Ἑλληνόπουλο*·—ἡ *Κόκκινη Γραβάτα* μὲ τὸ *Μελαχροινὸ Ἑλληνόπουλο*, *Κόμησσαν τῆς Φουλλανδίας* καὶ *Μελαγχολικὴν Ὀνειροπόλον*·—ἡ *Μελαχροινὴ Ἀφροδίτη* μὲ τὸ *Ταπεινὸ Γιασεμί* καὶ *Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα*·—ἡ *Εἰκοστὴ Πέμπτη Μαρτίου* μὲ τὴν *Ἡμέραν τῆς Ἀνεξαρτησίας*, *Κυρίαν Παράξενην* καὶ *Κάρρο τῆς Ἀστυνομίας*·—τὸ *Μενεξεδένιο Ὄνειρο* μὲ τὸ *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι*, *Μονάκριβην Ξανθούλαν* καὶ *Αἰματόβρεκτον Μακεδονίαν*·—ἡ *Μελίξανθος Κόμη* μὲ τὴν *Μαργαρίταν Στέφα*, *Νυκτερινὴν Σιγαλιὰν* καὶ *Δαφνοστεφῆ Σημαίαν*·—ὁ *Μυρμηδὼν* μὲ τὸν *Αἰγύπτιον Πρίγκιπα*, *Χαρὰν Θεοῦ* καὶ *Ἄνθος τοῦ Πηλίου*·—ἡ *Φατμὲ Χανοὺμ* μὲ τὸν *Δικηγόρον τῶν Συνδρομητῶν* καὶ *Ἐλπίδα τῆς Ἐλευθερίας*·—τὸ *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι* μὲ τὸ *Μενεξεδένιο Ὄνειρο*, *Ὄνειρον τῆς Κύπρου* καὶ *Δυστυχῆ Ὕπαρξιν*·—ὁ *Γιάννης Ἀγιάννης* μὲ τὴν *Κυρίαν δὲν μὲ Μέλει* καὶ *Μελαγχροινὸ Ἑλληνόπουλο*·—ἡ *Ἔνδοξος Ὕδρα* μὲ τὴν *Μαραμένην Φύσιν*, *Ἀνθισμένην Ἀμυγδαλιὰν* καὶ *Ρεμβάζουσαν Καρδίαν*·—τὸ *Τριανταφυλλένιο Μπουκετάκι* μὲ τὴν *Μελαγχολικὴν Σεληνολάτριδα* καὶ *Μελαχροινὴν Ἐρημίτιδα*·—τὸ *Μαγεμένο Τριαντάφυλλο* μὲ τὴν *Ἠχὼ τῆς Καρδίας* καὶ *Ἄρμα τοῦ Φοίβου*·—ἡ *Μυροβόλος Χαραυγὴ* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Δόξαν*, *Μαραμένον Ρόδον* καὶ *Γλυκειὰν Ἀμμουδιάν*·—ὁ *Ριγολέττος* μὲ τὴν *Μιμόζαν*, *Ἱερὰν Ἄλτιν* καὶ *Μαραμένην Φύσιν*·—ὁ *Κέρβερος* μὲ τὸ *Βαρελάκι*·—ἡ *Κόμησσα τῆς Φουλλανδίας* μὲ τὴν *Ἐμπνευσμένην Καλλιτέχνιδα*, *Βασίλισσαν τῶν Κυμάτων* καὶ *Ἐλπίδα τῶν Δυστυχῶν*·—ὁ *Φοῖβος Εὐρώτας* μὲ τὴν *Ἐμπνευσμένην Μουσικόν*, *Σονάταν Μπετόβεν* καὶ *Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα*·—τὸ *Γλυκοχάραμα* μὲ τὸν *Χιακὸν Οὐρανόν*, *Χιακὸν Λιμένα* καὶ *Ἀστέρα τῆς Χίου*·—ἡ *Εὐχὴ τῆς Μάννας* μὲ τὸ *Ζιζάνιον Καΐρου*, *Καύσωνα τῆς Αἰγύπτου* καὶ *Ἀέρι τῆς Ἐλευθερίας*·—ἡ *Ἐλευθερία* μὲ τὴν *Μαραμένην Γαζίαν*, *Λευκὴν Περιστερὰν* καὶ *Ἀστέρα τῆς Χίου*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ἐθνικὸν Στόλον*, *Ἑλληνικὸ Φιλότιμο* (τὸ τελευταῖο σου γράμμα, ἔ; κατεργάρη!) *Ριγολέττον* (ὁ ὁποῖος μοῦ γράφει διὰ τὰς ὡραίας ἐξετάσεις τῆς Γυμναστικῆς εἰς τὸ Παρθεναγωγεῖον Χ(λλ.) *Ὄνειρον τῶν Ἀγράφων* (εὐχαριστῶ θερμῶς· κατάλογον ὅμως δὲν εἰμπορῶ νὰ σοῦ στείλω·) *Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα* (μὲ τὴν ταυτόσημον... πρωταπριλιάν·) *Χρυσόμαλλον Ἀέρας* (φύλλον καὶ ἀπάντησις ἐστάλησαν·) *Θαυμάστριαν τοῦ Βερναρδάκη* (ἔστειλα·) *Ζιζάνιον τῶν Πατρῶν* (ὄχι, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ μοῦ ἐπιστρέψῃς τὰς ταινίας·) *Πανζουρλισμὸν* (νὰ μὴ μὲ μαλώνετε· καθένας μὲ τὴν σειράν του καὶ μὲ τὴν ἡλικίαν του·) *Γλυκοχάραμα* (ἔστειλα· περιμένω τὸ ἀνέκδοτον) *Ἑλληνόπαιδα* (ἐτράβηξες λοιπὸν τὸν κλῆρόν σου;) *Ἰδανικότητα* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ γενναῖον ξεσπάθωμα·) *Γλυκειαν Ἐλπίδα* (ἔστειλα·) *Μυροβόλον Χαραυγὴν* (τὸ προτεινόμενον ψευδώνυμον ἀνήκει εἰς ἄλλην·) *Εὐχὴν τῆς Πατρίδος* (εὐχαριστῶ πολὺ καὶ διὰ τὸ γενναῖον ξεσπάθωμα καὶ δι' ὅσα ὡραῖα γράφεις·) *Κήρυκα τοῦ Δικαίου* (ἔχει καλῶς·) *Ναύαρχον τῶν Ἀστακῶν* (ἔστειλα·) *Μιμόζον*, *Ριζοσπάστην* (ἔλλειψις χώρου—τίποτε ἄλλο!) *Μαργαρίταν Στέφα* (ναί αὐτὸ εἶνε τὸ ψευδώνυμόν σου· διὰ τὸ ἄλλο ποῦ γράφεις δὲν πειράζει· εἶμαι βεβαία περὶ τῆς ἀγάπης σου·) *Κόκκινην Γραβάταν*, κλπ. κλπ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔκαβα μετὰ τὴν *8 Απριλίου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ *Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 22 Απριλίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 2 Μαΐου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 16 Μαΐου.*

190. Δεξιγρίφος.

Ἐνόνω δύο ζῶα
Καὶ βλέπω μὲ χαρά μου
Πῶς τελειόνει ὁ μῆνας
Καὶ παίρνω τὸν παρᾶ μου.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἀνόητο Κορίτσι

191. Μεταγραμματισμός.

Κάποι' ἀσθένεια δεινὴ
Ἂν ἀλλάξῃ ἕνα της γράμμα,
Εἰς ἐκεῖνο ποῦ ὁδηγεῖ
Θὰ μεταβληθῇ ἐν τῷ ἅμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πανδώρας

192. Δικτυωτόν.

1.—Χώρα τῆς Ἑλλάδος.
2.—Φυτὸν πάγκοινον.
3.—Ἐπιτρέπεται ὑπὸ τοῦ νόμου.
4.—Ἀρχαία Βασιλόπαις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυτόπαιδος τῆς Νίκης

193. Μεσόστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν ἀρχαῖον στρατηγόν:

1, Ὅπλον· 2, Ἀρχαία πόλις ὀνομαστή· 3, Νῆσος τοῦ Ἰονίου· 4, Χώρα τῆς Μ. Ἀσίας· 5, Ἀρχαῖος μυθοποιός 6, Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δημοδόκου

194. Μικτόν.

π-ε-κλρζκς-εα-κ-ω-πτυς-ου

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κουκουναρομεμμένης

195. Γρῖφος παραστατικός.

Μέλος τοῦ προσώπου.—Ἄρθρον θηλυκόν.—Τροφὴ γλυκεῖα.—Χώρα τῆς Ἑλλάδος.—Ἀντωνυμία γένους οὐδετέρου.—Ἄρθρον οὐδέτερον.—Ἐπίρρημα τρόπου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κυανολεύκου Λαβάρου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 8.

72. Ἀπουλία (α, ποῦ, Λεία.)—73. Δίκαιος (ι) ἄδικος.—74. Ῥᾶον-ἄρον.

75.
Σ Ι Φ Ν Ο Σ
Ι Λ Ε Ω Σ
Φ Ε Ρ Ε
Ν Ω Ε
Ο Σ
Σ

76. *Ἀγάπα τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν.* (Ἡ ἀνάγνωσις ἐκ τῶν ἄνω δεξιᾷ, προχωρεῖ βουστροφηδόν. — 77-79. *1*, Γῆρας φορτίων πάντων βαρύτερον. 2, Πλούτη ἐμπόρων ἀνέμων πνοαί. 3, Καλῶς πένεσθαι τοῦ κακῶς πλουτεῖν προτιμώτερον. — 80. ΓΡΥΨ-ΑΓΑΡ (ΓρΑνικός, ΡιΓα, ΥΛΑκή, ΨαΡά.). —81. Μετ' ἀμουσίας μὴ ζώην.—82. *Ἡ που προσιέμενος ἀεὶ ἴσθι ἐν συνέσει,* (ὑπ' οὗ πρός υἱέ μ' ἐν ος-ἀεὶ εἰς θῆ-ἐν σὺν ἐς ι.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον· μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωρισὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἓξ λέξεις ἁπλαῖ.— Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται].

Αἴγυπτία Βασιλόπαι, Γαζία, Φιλότιμο, Ἀστὴρ Χίου. Ὑπάγετε ὀπίσω μου Σατανάδες! μὴ με σκανδαλίζετε.— *Ἰδανικότης.* *(Η, 202)*

Μεγάλη Ἰδέα, Γεωργάκη, θερμὰ συγχαρητήρια. *Κυρία Παράξενη*, peignoir!! καλὰ ἀμὲ ρακοσυλλέκτης;; Γκουταμπιανέ, πότε;—*Ἀθάνατος Ἑλλάς.* *(Η, 203)*

Αἴγυπτία Βασιλόπαι! ἂν ἐκυνήγησα τὸν κλέπτην!; ἐρωτᾷς κηόλα; μά, γιατὶ δὲν ἤλθες καὶ σὺ νὰ μοῦ βοηθήσῃς; Ἀνεκάλυψες! ἔ; ποτέ!—*Χιακὸς Οὐρανός.*

Ἰδανικότης, *Μαραμένη Γαζία*, ἔτσι κάνουν ἐτὸ χωριό σας προκειμένου περὶ ἐγγραφῆς μέλους τινός; Ὀκτὼ γρόσια! Ἐπιπρόεδρον! Ἐννοιά σας καὶ θὰ δῆτε! πρὸ πάντων σύ, Παναγιώτατε!—*Χιακὸς Ἀστήρ.* *(Η, 205)*

Σιταράλωνα, Μαρία; Μὰ αὐτὸ τὸ μαύρισμα ἦτο τρομερόν! Κόκκινα βραχιόλια; ἔσπασαν; Ἰουλία, κουραμπιέδες, Io parto.—*Μιμόζα.* *(Η, 206)*

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀριθ. 9.—Στοὰ Πάππου.